

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

02 פברואר 2014

רמ"ש 13-04-35881

לפני: כבוד השופטים יצחק ענבר, יהודית שבח, שאול שוחט

המבקש

א' ב'

ע"י ב"כ עו"ד רוני דליהו

נגד

המשיבה

י' ב'

ע"י ב"כ עו"ד אריאל דרור

פסק דין

השופט שאול שוחט:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של ביהמ"ש לענייני משפחה במחוז תל-אביב (כב' השופט יחזקאל אליהו בע"ר 12-11-51347), מיום 6.3.13, בו התקבל ערעורה של המשיבה על החלטת רשמת ההוצל"פ בת"א-יפו, מיום 8.11.12, אשר ניתנה במסגרת תיק הוצל"פ מזונות מס' 01-00589-58-4 (להלן: "פסק הדין"; "ההחלטה" בהתאמה).

העובדות הצריכות לעניין:

1. בין המבקש למשיבה, בני זוג לשעבר (להלן: "הצדדים"), נערך ונחתם הסכם גירושין. ההסכם, מיום 30.3.98, אושר וקיבל תוקף של פסק דין (להלן: "ההסכם"). בסעיף 7(1) להסכם חויב המבקש בתשלום כספי למשיבה בסך של 14,368 ₪ לחודש לכל ימי חייה (להלן: "התשלום הכספי"). תשלום כספי זה, כך נקבע בהסכם, הינו על תנאי (ס' 7(ב) להסכם) בהיותו כפוף להפחתה בהתקיים נסיבות שפורטו בסעיף 8 להסכם. בסעיף זה אף נקבע מנגנון לביצוע ההפחתה, עד לסכום "רצפה" של \$2000 (אלפיים דולר) לחודש (סעיף 8(ד) להסכם).

2. עקב "מצב כלכלי קשה" אליו נקלע (סעיף 8 להסכם), הפעיל המבקש את מנגנון ההפחתה שנקבע בהסכם ועתר לפני ביהמ"ש לענייני משפחה להפחתת התשלום הכספי כדי "אפס", תוך שהוא מכוון לסיווגו כתשלום "מזונות".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

02 פברואר 2014

רמ"ש 13-04-35881

ביהמ"ש לענייני משפחה קיבל את תביעת המבקש בחלקה והורה על הפחתת התשלום הכספי לסכום "הרצפה" ולזמן קצוב של שלוש שנים מיום הגשת התביעה (תמ"ש 67374/97 א' ב' נ' י' ב' (11.6.12)), תוך שהוא קובע, כי סכום "הרצפה" הוא תשלום כספי ממוני בעוד שכל סכום מעבר לכך, מזונות הוא (סעיפים 51, 54, 57, 61 לפסה"ד).

3. המבקש לא השלים עם פסה"ד והגיש עליו ערעור בו שב וטען, כי בתשלום "מזונות" עסקינן, מה שמחייב הפחתתו ל"אפס", עקב קביעתו העובדתית של ביהמ"ש לענייני משפחה כי התקיימה העילה לכך, כקבוע בהסכם.

4. מנגד, בד בבד, עם מתן פסק דינו של ביהמ"ש לענייני משפחה, שהורה על הפחתת התשלום הכספי, פנתה המשיבה ללשכת הוצל"פ וביקשה לגבות אף את הכספים המגיעים לה עפ"י פסה"ד (סכום "הרצפה") בהליך הוצאה לפועל מזונות, במסגרת תיק הוצל"פ מזונות שנפתח על ידה בזמנו, בשנת 2008, לגביית כל התשלום הכספי בו חויב המבקש עפ"י ההסכם.

בתגובה למהלך זה של המשיבה פנה המבקש ללשכת הוצל"פ בבקשה "למתן צו תשלומים וביטול הליכים" בה עתר מלפני ראש הוצל"פ לשנות את דרכי הגבייה ונקיטת הליכי הגבייה, בכל הנוגע לסכום "הרצפה", להליך הוצל"פ רגיל (ר' סעיפים 3-5 לעיקרי הטיעון מטעם המבקש בבר"ע).

5. רשמת הוצל"פ נעתרה לבקשת המבקש והורתה על העברת הגבייה של כל הסכום הכספי בו חויב המבקש למסלול חוב רגיל בראותה אותו כתשלום ממוני. המשיבה לא השלימה עם החלטת הרשמת והגישה ערעור על החלטה לביהמ"ש לענייני משפחה. ביהמ"ש לענייני משפחה קיבל את הערעור וקבע, כי "משההתייחסות לכל אורך פסה"ד אל החוב כחוב המשלב מזונות ורכוש יחדיו וכזה חיוב אשר ניתן להפחתה בשל שינוי נסיבות מהותי ובלתי צפוי – לא ניתן להתייחס לחוב כחוב ממוני גרידא לעניין גבייה בהוצל"פ" ועל כן הורה על המשך גביית החוב במסגרת מסלול "מזונות".

המבקש לא השלים עם פסק דינו של ביהמ"ש לענייני משפחה והגיש את הרמ"ש שלפנינו, בה עתר, למעשה, להחזרת החלטתה של הרשמת על כנה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

02 פברואר 2014

רמ"ש 13-04-35881

6. בישיבת יום 23.1.14, בה עמדו לפנינו ערעורו של המבקש על פסה"ד של ביהמ"ש לענייני משפחה בתביעתו להפחתת התשלום הכספי (עמ"ש 27630-12-09) ובקשת רשות הערעור על פסק דינו של ביהמ"ש לענייני משפחה בשבתו בערעור על החלטת רשמת ההוצל"פ (הוא הרמ"ש שבכותרת), הסכימו הצדדים כי ביהמ"ש ידון בשני ההליכים במאוחד ובאשר לרמ"ש הוסיפו והסכימו כי תינתן רשות ערעור ושהבקשה תידון כערעור. בערעור על פסה"ד, שניתן בתביעה להפחתת התשלום הכספי, הגיעו הצדדים להסכמה לפיה ההפחתה לסכום "הרצפה" תהא לתקופה של 3 שנים מיום פסה"ד בבימ"ש קמא. הסכמה זו קיבלה תוקף של פס"ד בערעור.

דיון והכרעה

7. עניין לנו בהוצאתו לפועל של פס"ד שניתן על-ידי ערכאה שיפוטית מוסמכת, ביהמ"ש לענייני משפחה, בו נקבע מפורשות כי חלקו של התשלום הכספי בו חויב המבקש הינו מזונות וחלקו ממוני. כך למשל בסעיף 49 לפסה"ד קובע ביהמ"ש:

"מכל האמור לעיל, ניתן לקבוע כי סע' 5ב בשילוב סעיף 78' להסכם הגירושין בין הצדדים אינו מזונות אישה בלבד אלא מדובר בסעיף המשלב מזונות שיקום ופן ממוני המאזן בין רכוש ונכסי הצדדים". ביהמ"ש הוסיף וקבע בתשובה לשאלה "מהו סכום המזונות לעומת החלק הממוני" (סעיף 49 סיפא לפסה"ד), כי סכום "הרצפה" הוא החלק הממוני בהיותו "משקף חלק מאיזון הנכסים בין הצדדים הכולל זכויות קנייניות ומוניטין הלא מבוטל של התובע (המבקש כאן ש' ש') בעת עריכת ההסכם" (ס' 54 לפסה"ד). כך גם חזר וקבע בסעיף 61 לפסה"ד "במכלול הנסיבות קיים רכיב ממוני בתוך סעיף 175+2 להסכם. רכיב זה קיבל ביטוי בקביעת רצפה של סך \$2000 בסעיף 78' להסכם וכן בסעיפי השיפוי בהסכם שהם 7 א' ו-7ב'" (סעיף 61 לפסה"ד).

8. בערעור על פסה"ד בתביעה להפחתת התשלום הכספי, עתר המבקש לקבלת הערעור באופן בו יורה ביהמ"ש של ערעור על הפחתת התשלום הכספי לכדי "אפס", תוך קביעה כי תשלום זה, המופיע בסעיף 5 להסכם, על כל חלקיו, הינו "מזונות אישה בלבד!" (סעיף 28 לעיקרי הטיעון). המבקש לא ביקש, בעתירה חלופית, וטוב שכך (שהרי לא ניתן לאחוז באותו הליך "את המקל בשני קצותיו") לקבוע כי שגה ביהמ"ש בקביעתו בדבר "הדרו פרצופיות" של ההסכם וכי התשלום הכספי, על כל חלקיו, הוא ממוני. מן הטעם האמור, לא נדרשנו אנו, במסגרת הדיון

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

02 פברואר 2014

רמ"ש 13-04-35881

בערעור, לשאלת סיווגו של התשלום הכספי, והצעת הפשרה שהוצעה על ידו, שהתקבלה, נגעה אך ורק לתקופת ההפחתה לסכום "הרצפה", שלוש שנים מיום פסה"ד של ביהמ"ש קמא במקום מיום הגשת התביעה.

משכך, ומשלא הוגש ערעור על פסה"ד ע"י המשיבה, נותר פסק דינו של ביהמ"ש לענייני משפחה, באשר לסיווגו של התשלום הכספי על כנו – חלקו מזונות וחלקו ממוני.

9. בנסיבות אלה אין להלום, לא את החלטת כב' הרשמת ולא את פסק דינו של ביהמ"ש קמא בשבתו בערעור עליה. כב' הרשמת – משום שאין זה מתפקידה לחלוק על הפרשנות שניתנה בפסה"ד באשר לסיווג התשלום הכספי ולקבוע, כי חרף הקביעה כי רק סכום "הרצפה" הוא ממוני כל התשלום הכספי הוא "ממוני"; ביהמ"ש בשבתו בערעור עליה – לקבוע חרף הקביעה כי סכום "הרצפה" הוא ממוני שכל התשלום הכספי הוא "מזונות". לא כב' הרשמת ולא כב' ביהמ"ש בשבתו בערעור עליה, אינם יושבים כערכאת ערעור על פסק דינו של ביהמ"ש שניתן בתביעת המבקש להפחתת הסכום האמור.

10. התוצאה המתבקשת, במסגרת הרמ"ש שלפנינו, היא לקבלו באופן חלקי כך שייקבע, כי סכום "הרצפה" – \$2000 - הינו ממוני בעוד שכל סכום שמעבר לו הינו מזונות.

תוצאה זו עולה בקנה אחד עם אומד דעתו של המבקש אשר טען גם בתביעה להפחתת התשלום הכספי וגם בערעור על פסה"ד שניתן בתביעתו זו, כי במזונות עסקינן ואף לא ביקש, עת נפתח תיק ההוצל"פ, בשנת 2008, כתיק הוצל"פ מזונות, להעבירו למסלול של חוב רגיל. המבקש פנה ללשכת ההוצל"פ וביקש להורות על העברת הגבייה למסלול רגיל רק בעקבות פסק דינו של ביהמ"ש בתביעתו להפחתה ורק בנוגע לסכום "הרצפה". הראיה הטובה ביותר לכך היא דברי המבקש עצמו בעיקרי הטיעון מטעמו ברמ"ש:

"וידוגש, המבקש מאז ומתמיד סבור כי החוב האמור כולו הינו מזונות, ואולם לאור פסק דינו של כב' הש' שטארק, אשר קובע כי על המבקש לשלם לידי המשיבה את הסך של \$2000 אשר מהווה רכיב ממוני (ועד שתהיה החלטת סופית בערעור שהגיש המבקש על פסה"ד של השופט שטארק) ביקש המבקש להעביר את הסכום האמור להליך הוצל"פ חוב רגיל" (ס' 5 לעיקרי הטיעון).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

02 פברואר 2014

רמ"ש 13-04-35881

11. בנסיבות אלה אינני סבור כי כב' הרשמת/בימ"ש למשפחה בשבתו בערעור על החלטתה, ואף לא אנו כערכאת ערעור רשאים לפרש אחרת – במסגרת הרמ"ש שלפנינו. שונה הדבר אילו היה המבקש משיג, כאמור, במסגרת הערעור שהגיש על פסה"ד שניתן בתביעתו להפחתת התשלום הכספי האמור, וטוען כי כולו, על כל חלקיו, ולא רק "הרצפה" הינו ממוני – מה שלא היה יכול היה לעשות נוכח העמדה הפרשנית התחילית בה נקט, לפיה הסכום כולו, מזונות הוא. דומה, כי המבקש נקלע למצב בו לא יכול היה לסטות מהפרשנות התחילית בה נקט וניסה "ליהנות" מפירות פסה"ד שניתן בתביעתו להפחתת התשלום הכספי, לפחות בכל הנוגע לסכום "הרצפה" ולהעביר את גבייתו של סכום זה, להליכי גבייה של חוב רגיל.

12. אך בכך לא סגי. מנגנון ההפחתה, אותו קבעו הצדדים, בסעיף 8 להסכם מכוון לשני שלבים. השלב הראשון – הפחתה אוטומטית של התשלום הכספי שנקבע בס' 5 להסכם למחצית "מיד עם מתן ההודעה של הבעל בדבר כוונתו לפנות לבית המשפט הנכבד ועד למועד בו תינתן הכרעתו של בית המשפט במסגרת ההליך כאמור שיתכרך בפניו" (סעיף 8(ב) להסכם). השלב השני – אם תתקבל תביעתו, ההפחתה שתיקבע – זמנית או קבועה – עד לסכום רצפה של \$2000 – תחול מיום מתן פסה"ד. אם תידחה תביעתו, הפרשנות הסבירה מחייבת, כי ההפחתה האוטומטית תבוטל שאחרת הופך המבקש למחליט הבלעדי על ההפחתה כל אימת שיודיע על כך, גם אם בסופו יתברר שלא הייתה כל הצדקה להודעה.

מאחר שיש לראות את מנגנון ההפחתה שנקבע בהסכם כמקשה אחת, יש להוסיף ולקבוע על בסיס פסה"ד שניתן בתביעת המבקש להפחתה של התשלום הכספי כי גם בשלב הראשון, משעה שהתקבלה תביעתו, כל סכום שהוא עד סכום "הרצפה" יהווה אף הוא תשלום ממוני וגבייתו תהיה במסלול של חוב רגיל, וכל אשר מעבר לו ייגבה בהליכי גבייה של מזונות. בהקשר זה קובע סעיף 8(ב) להסכם כי "תוך 30 ימים (לכל המאוחר) ממועד הפנייה של הבעל לאשה, אזי יוכל הבעל לפנות בהליך מתאים לבית המשפט...". מאחר שהתביעה הוגשה ביום 1.3.09 יש לקבוע כי תחילת השלב הראשון הוא מיום 1.2.09.

13. במישור המשפטי, תוצאה זו מתחייבת מטיב ההליך שלפנינו. אין אנו נדרשים לפרשנות שניתנה בפסק הדין להפחתת התשלום הכספי, אם נכונה היא אם לאו. נדרשים אנו לבחינת ההחלטות של כב' הרשמת ובימ"ש למשפחה בשבתו בערעור עליה בכל הנוגע להוצאתו לפועל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

02 פברואר 2014

רמ"ש 13-04-35881

של אותו פסק דין. לו הגיש המבקש תובענה למתן פס"ד הצהרתי ובה היה עותר לפרשנות לפיה התשלום הכספי, על כל חלקיו, ממוני הוא, ובימ"ש קמא היה קובע כי מזונות הוא, או חלקו כזה וחלקו כזה, היינו רשאים בערעור על פסה"ד להידרש לשאלת סיווגו של התשלום הכספי אם כזה או כזה הוא. תחת זאת בחר המבקש להגיש תביעה להפחתת התשלום הכספי בעילה של שינוי נסיבות בהיותו "מזונות", ומשלא יצא ומלוא תאוותו בידו המשיך בקו בו נקט, בליט ברירה, ועתר, בערעור על פסה"ד בתביעת ההפחתה, כי אנו נקבע שכך הם פני הדברים. הוא לא ביקש מאתנו לקבוע כי התשלום הכספי ממוני הוא. משכך נותרנו עם הרמ"ש – ואתו, זו התוצאה המתחייבת לטעמי.

למעלה מן הדרוש אציין, כי לולא נעשתה הפרדה ברורה, בפסק הדין שניתן בתביעה להפחתת הסכום הכספי, בין חלק התשלום הכספי הממוני לחלק התשלום של מזונות, יכולה הייתה לעלות שאלה כיצד להוציא לפועל אנדרוגינוס זה? יהיו שיאמרו במסלול חוב רגיל משום הפגיעה הבלתי מידתית בחירות הפרט (החייב) במסלול מזונות (השופט גייפמן בתמ"ש 17922/96 פלוני נ' אלמונית, 27.8.96) ויהיו מי שיאמרו במסלול מזונות משום שמול זכותו החוקתית של החייב במזונות עומדת זכותה החוקתית של הזכאי להן שלא להיחשף למחסור ולרעב עקב אי תשלומם שכן הפקרת בן זוג למחסור ורעב הם בגדר פגיעה בכבוד האדם, זכות שקודשה אף היא כזכות יסוד (ע"א 7038/93 סלומון נ' סלומון, נא (2) 577; ראו גם ע"מ (ת"א) 97/17 מלאך מיכל נ' מלאך עמוס (19.7.98). בענייננו, משום ההפרדה הברורה כאמור, אשאיר המענה לשאלה זו לעת מצוא.

14. בטרם אחתום אני רואה לנכון להבהיר, כי סעיף 74 לחוק ההוצל"פ, תשכ"ז-1967 אינו מוציא מגדרו תשלום כספי המשולם לאישה, לאחר גירושיה, ובלבד שאומד דעת הצדדים היה לראות בו, משום מהותו וטיבו – מזונות (ע"מ (ת"א) 97/17 מלאך מיכל נ' מלאך עמוס (19.7.98), זאת ללא כל קשר לזהות הצדדים בהליכי הגביה אם בני זוג נשואים הם אם לאו (פרשת מלאך, שם). עם זה, מקום שהתשלום הכספי ממוני הוא, ולא מזונות, לא יכולים הצדדים להתנות כי גבייתו תהיה במסלול מזונות. הסמכות לקבוע את דרך ביצוע פסה"ד מצויה בידיו של ראש ההוצל"פ (בר"ע 3269/96 סלומון טקאטש נ' מלכה טקאטש, 29.5.98) שם בוטלה החלטתה של ערכאה שיפוטית – בית הדין הרבני – לפיה חוב הכתובה כחוב מזונות הוא, מה שהביא את ראש ההוצל"פ לאחד את גבייתה עם תיק המזונות (בקשת רשות הערעור שהוגשה על החלטה זו, בוטלה מהטעם האמור).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

02 פברואר 2014

רמ"ש 13-04-35881

15. אשר על כן, אמליץ לחבריי לקבל את הערעור באופן חלקי ולקבוע, כי מסלול הגבייה בהוצל"פ יהיה כדלקמן:

א. כל תשלום כספי חודשי, שלא שולם, החל מיום 1.2.09 ועד ליום 11.6.12, מועד מתן פסה"ד בתביעת ההפחתה, עד לסך של \$2000 ייגבה בהליכי גבייה של חוב רגיל. כל סכום מעבר לכך בהליכי גבייה של מזונות.

ב. התשלום הכספי בסך \$2000, אשר תקופת תשלומו נקבעה, עפ"י הסדר הפשרה שקיבל תוקף של פס"ד בערעור על פסה"ד בתביעת ההפחתה (עמ"ש 27630-12-09), מיום 11.6.12 ולתקופה של שלוש שנים, ייגבה בהליכי גבייה של חוב רגיל.

כמו כן אמליץ לחייב את המשיבה לשלם למבקש את הוצאות הבקשה ושכ"ט עו"ד בסכום כולל של 5,000 ₪.

16. תוצאה זו, בסופו של יום, עושה אף צדק עם הצדדים, הן לעבר והן לעתיד. לעבר – עד למועד ההודעה שניתנה ע"י המבקש חזקה כי מצבו הכלכלי היה כזה שאיפשר לו לעמוד בביצוע התשלום הכספי המקורי ומה לי לעניין הליכי הגבייה אם מזונות הוא או ממוני. ככל שהמבקש לא עמד בתשלומו, עד למתן ההודעה (עפ"י הנתונים שלפנינו תיק ההוצל"פ נפתח ב-2008 והתביעה הוגשה ביום 1.3.09) ולא פעל להעברת הליכי הגבייה ממסלול מזונות למסלול של חוב רגיל, אין כל הצדקה, נוכח שתיקתו זו והקו הפרשני בו נקט לכל אורך הדרך, לסטות ולשנות 'רטוראקטיבית' את הליכי הגבייה לחוב רגיל על החוב שהצטבר, ולהקשות על המשיבה בהליכי גבייה גם בחוב עבר זה. שאלת הסיווג התעוררה רק משום פנייתו של המערער להפחתת התשלום הכספי, ושורת הצדק מחייבת, לטעמי, להחיל את התוצאה מכאן ולהבא. כשם שמזונות נפסקים החל מיום הגשת התביעה, גם אם העילה לפסיקתם נוצרה טרם הגשת התביעה, כך יש לנהוג, לטעמי, גם בהקשר שלנו ולהקיש מהלכה זו לענייננו. לעתיד – ככל שיתברר בתום התקופה של השלוש שנים או במהלכה, כי חדל להתקיים "המצב הכלכלי הקשה" המהווה בסיס להפעלת מנגנון ההפחתה, ובמסגרת הליך מתאים יועלה התשלום הכספי לסכום המקורי או לכל סכום אחר שמעל \$2000 אין כל סיבה שכל סכום העולה על סכום "הרצפה" לא ייגבה בהליכי מזונות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

02 פברואר 2014

רמ"ש 13-04-35881

שאול שוחט, שופט

השופט יצחק ענבר:

אף אני סבור, מטעמיו של חברי השופט ש' שוחט, כי לצורך ההליך שלפנינו יש לסווג את התשלום המופחת בסך – 2000 דולר-ארה"ב כמבטא רכיב "ממוני", ולכן לא ניתן לגבותו אלא בהליכי גביה של חוב רגיל. אלא שלהשקפתי, בהינתן שמקור הסווג הנו בהסכם הגירושיין משנת 1998, יש להחיל את הסווג כבר למן פתיחתו של תיק ההוצאה לפועל, ולא רק החל מיום 1/2/09 כפי שמציע חברי.

בנתון לאמור לעיל, אני מסכים לפסק דינו של חברי.

יצחק ענבר, שופט

השופטת יהודית שבח:

מקובל אף עלי להתבונן על התשלום המופחת בסך – 2000 דולר-ארה"ב כמבטא רכיב "ממוני", להבדיל ממזונות אשה, ומשכך ניתן לגבותו רק כחוב רגיל. באשר למועד תחילת הסיווג, דעתי היא כדעת חברי השופט שוחט, דהיינו, להחשיבו החל מיום 1.2.09.

תביעת המבקש להפחתת המזונות הוגשה ביום 1.3.09, עת תיק ההוצל"פ נפתח בשנת 2008, בגין חוב עבר שלא ידוע סכומו, אף לא התקופה בגינה נוצר.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

02 פברואר 2014

רמ"ש 13-04-35881

משהמבקש רשאי היה, בהתאם למנגנון שנקבע בהסכם הגירושין, לבצע את ההפחתה חודש עובר להגשת התביעה, אין כל סיבה להעניק לו סעד לתקופת מוקדמת יותר טרם הגשת התביעה, מעבר לחודש זה, מה גם שלא עתר לו בתביעתו, אף לא בעיקרי הטיעון שלו.

משכבוד רשמת ההוצל"פ קבעה בהחלטתה מיום 21.11.12 כי יש להעביר "את התיק" למסלול חוב רגיל, יש להדגיש כי ההעברה מתייחסת רק לחוב שנוצר החל מיום 1.2.09, באופן שהחוב שנוצר קודם לכן יותר בסיווגו הקודם כחוב מזונות.

יהודית שבח, שופטת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט שאול שוחט.

המזכירות תמציא העתק פסק הדין לצדדים.
ניתן היום, ב' אדר תשע"ד, 02 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.

שאול שוחט, שופט

יהודית שבח, שופטת

יצחק ענבר, שופט
אב"ד